

MINIMUMPRIJS:

1 cent.

U I T G A V E V A N
G R O E P E N V A N R A D E N - K O M M U N I S T E N .

D O E L S T E L L I N G .

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productie-apparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uithongering zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan, dwingen de arbeidersklasse de strijd voor de communistische productie-wijze aan te binden.

De groepen van Raden-Kommunisten werken de arbeiders in deze strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCENTEN TE VERWEZENLIJKEN.

De groepen van Raden-Kommunisten zien de wezenlijke vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiders-politiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

D E T W E E D E W E R E L D - O O R L O G .

W A N N E E R ?

Twintig jaar na het einde van de eerste imperialistische wereld-oorlog.

De oorlog, die de oorlog zou uitbannen, die de vrede, de blijvende vrede zou brengen!

Thans staan wij voor de tweede wereldoorlog!

De vredes-blinddoek, die staatsmannen, diplomaten en alle volksmisleiders ons twintig jaar lang hebben voorgehouden, valt geheel af: Wij staan aan de uiterste rand van de oorlogsafgrond.

Nog altijd klinken woorden over het bewaren van vrede, maar ieder vraagt zich slechts af: Zal de oorlog nu uitbarsten? Vandaag, morgen, over enkele dagen?

Wie zich heeft laten geruststellen door de valse vredes-spreuken van de misleiders van het Kapitaal, wie niet wist wat er naderde, hij raakt in een paniek, nu de werkelijkheid in al haar verschrikking voor hem staat.

Zijn angst van nu is even groot als zijn vertrouwen daarvoor en even redeloos. Ja, die angst zelf is voor de heersers een middel om hem als gewillig materiaal in de gelederen van hun doods-colonnes in te lijven.

Voor de revolutionaire, Marxistische arbeiders, die wisten wat er achter de vredes-frasen verborgen was, die zagen wat er naderde, is voor paniek geen reden.

Hoewel zij de oorlog vrezen - de massa-moord van miljoenen proleten -, hoewel zij zich, beter dan wie ook, rekenschap geven van de ontzettende verschrikkingen waarin het Kapitaal hun klasse stort: de oorlog komt voor hen niet onverwacht.

Het is hun taak, de werkelijke oorzaken van deze nieuwe wereldoorlog bloot te leggen; het Kapitaal en haar handlan-

2 / gers het onschuldmasker af te rukken; de valse leuzen waaronder de rose en "rode" arbeidersleiders ons voor het Kapitaal in de dood willen jagen, uiteen te rafelen; en hun klassegenoten de weg te tonen uit de oorlogshel en de uitbuitings-ellende van het kapitalisme.

Thans, nu wij staan aan de vooravond van de nieuwe, de tweede imperialistische wereldoorlog, moeten de lessen, die de eerste ons geleerd heeft, in de nooden dringen:

De weg uit de oorlogshel is ons aan het einde van de vorige oorlog door de revolutionaire arbeiders-massaas geweest.

Zo wij de arbeidersmoord niet kunnen voorkomen, zo wij al zien, dat de arbeidersklasse met geweld, list en duivelse leugens in de dood zal worden gedreven, LAAT ONS DE AFREKENING VOORBEREIDEN, opdat zij grondig zij!

WAAROM AARZELEN DE MACHTHEBBERS?

Terwijl de oorlog elk ogenblik kan losbarsten, betuigen de machthebbers in alle landen, dat zij de vrede willen.

Waarom aarzelen zij om toe te slaan?

Zij hebben allen uit "hun" arbeiders milliarden en nog eens milliarden geperst om hun moord-machines op te bouwen en te perfectioneren. Zien zij er tegenop om die te gebruiken?

Heeft de bonde, die in Duitsland dagelijks moordt en foltert in de Gestapo-kazernes en concentratiekampen, gewetensbezwaar?

Kunnen de rijke schurken, die in Brits-Indië de uitgezogen inlanders met salvo's tot rede brengen, geen bloed zien?

En hun soortgenoten in Frankrijk en Italië, in Rusland en Polen, allen met een staat van dienst waarop geen enkele soort van roof, verraad en arbeidersmoord ontbreekt, wat houdt hen terug?

Ditmaal is het werkelijk niet gehèel gelogen, zij willen de vrede, zij deinzin voor de oorlog terug!

Niet uit medelijden met de miljoenen mensen die op de vreselijkste wijze zullen omkomen, niet om wat die oorlog zelf is, maar om wat daarna komt.

Aan het einde van de eerste wereldoorlog kwam de arbeiders-revolutie! Wat zal aan het einde van de tweede wereldoorlog komen?

In het Franse oorlogs-ministerie ligt nog het rapport van maarschalk Pétain: In 42 divisies moesten tijdens de oorlog opstanden onderdrukt worden.

3 / In Berlijn is de multië-staking van Januari '18, is de algemene staking te Hamburg, zijn de muiterijen op de vloot, zijn de arbeiders- en soldatenraden nog niet vergeten.

En de Engelse legers bij Archangel, de Amerikaanse in Siberië, werden ze niet teruggetrokken omdat ze met revolutionaire ideeën besmet waren?

WAT KOMT AAN HET EINDE VAN DE TWEEDE WERELD-OORLOG ?

Na een afgrijselijke ellende en miljoenen doden, Herr Hitler, de parades? Landgoederen en aangename villa's en hardwerkende proleten die de winst opbrengen voor de leiders van Kapitaal en Staat?

Zullen de Franse arbeiders de loopgraven verlaten waar hun vermoorde kameraden liggen te rotten, om de driekleur en de hoge hoeden der millionairs te groeten en dan verder te werken en te hongeren TOT DE DERDE WERELD-SLACHTING BEGINT?

En de Belgische, de Hollandse, de Engelse arbeiders, die de dood in de ogen zagen en de dood hanteerden, zullen zij begeesterd zijn voor altaar, troon en beurs?

De tientallen miljoenen proleten, die als Kapitaal-slaven de oorlog ingingen, hoe zullen zij zijn, als ze er met de wapens in handen weer uitkomen en het éne regiem na het andere in elkaar zien donderen?

Aan het einde van de tweede wereldoorlog zal de revolutie der arbeiders staan, waarbij vergeleken die van '17 en '18 kinderspel zullen schijnen!

Dit is de nachtmerrie der machthebbers; dit weten zij, beter dan de arbeiders zelf het nu nog weten.

Dit is het wat de Hitlers, de Chamberlains, de Daladiers en verdere zetbazen van het Kapitaal drijft tot het zoeken van een compromis, tot het zoeken van een mogelijkheid om de oorlog naar later te verschuiven.

Als het deze keer niet tot een oorlog komt, dat is dat niet door de pure vredeswil der "grote mannen aan het roer van Staat", zoals de hienlikkende dagbladen van alle slag ons willen wijsmaken.

Maar dan is dat, omdat de zetbazen van het Kapitaal niet alleen de arbeidersklasse zien, zoals zij met geweld en de valse leuzen van "Vaderlandsliefde", "Vrijheid", "Vóór het fascisme", "Tégen het Fascisme", enz., IN de oorlog worden gedreven, maar omdat zij ze ook zien, zoals de arbeidersklas-

4 / se UIT de oorlog zal komen:
De gewapende massa's der revolutionaire Arbeiders- en Soldatenraden!

VERDERE REDENEN OM DE OORLOG TE VOORKOMEN.

Er zijn nog meer redenen, waardoor de verschillende grootmachten het risico van een oorlog graag zouden willen vermijden.

Duitsland heeft een bondgenootschap met Italië, maar kan het in een conflict met Frankrijk, Rusland en Engeland op zijn bondgenoot aan? Van alle mogendheden geldt het, dat zij bij het bepalen van hun houding in een conflict, allereerst aan hun eigen belang en alleen als het met het eigen belang in overeenstemming is, ook nog aan dat van anderen denken. Maar Italië heeft in dat opzicht wel een heel slechte reputatie. Een Engelse diplomaat drukte dit eens zo uit: "Het is niet zeker, dat Italië in een volgende oorlog zijn bondgenoten weer verraden zal!"

Het Engolse Imperium is een geweldige macht, maar zal het wel in alle omstandigheden als één geheel kunnen optreden? Gedurende de vorige oorlog hebben grote delen van het Britse rijk zich vrijwel zelfstandig gemaakt van het "moederland", op dit ogenblik kraakt het in Arabië en Brits Indië. Wat zal er in die gebieden gebeuren, als Engeland in een strijd op leven en dood in Europa en misschien in het Verre Oosten is gewikkeld?

Frankrijk heeft in Oost- en Zuidoost-Europa een gehele keten van bondgenoten, maar zijn ze allen betrouwbaar? De geweldige kapitalen, in die landen belegd, geven Frankrijk daar een grote invloed. Maar belegd kapitaal betekent, dat een groot deel van de winsten die uit een bevolking geperst worden naar de beleggers gaan, dat is in dit geval naar de Franse kapitalisten. Een deel van de heersende klassen in die landen, het deel dat van die winsten niet meeprofiteert, ziet dat met lode ogen aan en zou wel eens van een oorlog, waardoor Frankrijks macht gebonden was, gebruik kunnen maken om de heetbegeerde winstpomp in eigen bezit te brengen en voor zichzelf te gebruiken.

Rusland, in het Westen in een oorlog gewikkeld, kan haast met zekerheid rekenen op een aanval van Japan.

Al deze mogendheden, de kleine zo goed als de grote, hebben altijd het risico, dat zij door hun bondgenoten in de steek gelaten of in het eigen belang opgeofferd worden.

5 /

WAT IS DE OORZAAK ?

Als men de mensen hier zou vragen, wat de oorzaak is van de nu dreigende oorlog, dan zullen de meesten antwoorden, wat de kranten hun verteld hebben: "Hitler-Duitsland wil Tsjecho-Slowakije aanvallen!"

En misschien zal er dan nog iets bijgevoegd worden over de oorlogszucht van de fascistten.

Als men diezelfde vraag in Duitsland zou stellen, dan kreeg men een ander antwoord, waarin men de propaganda van Göbbels zou herkennen: "De Tsjechen onderdrukken de Sudeten-Duitsers!"

En we zouden iets horen over de Joden en de Marxisten, die er achter zaten.

Hier en daar zorgt het Kapitaal, dat de mensen, die voor zijn belangen zich straks dood moeten vechten, niet weten, waarvoor zij eigenlijk sterven.

De Tsjechische-Sudeten kwestie is iets, dat op zichzelf natuurlijk de aandacht en interesse van alle mogendheden opwekt. Maar er is geen sprake van, dat het al of niet aansluiten van de 3½ miljoen Sudeten bij Duitsland, voor welke mogendheid dan ook, een oorlog waard zou zijn.

Evenals in 1914 de Servische kwestie wel de aanleiding, maar niet de oorzaak was van het uitbreken van de wereldoorlog, zo is het ook met de Tsjechische kwestie.

En evenals toen, zitten aan deze kwestie direct of indirect, de kapitalistische levensbelangen van alle grote mogendheden verbonden.

Vanaf de eerste dag van de oorlog is de Sudeten-kwestie er één van ondergeschikt belang. Dan worden de tegenstellingen tussen de verschillende kapitalisten-groepen uitgevochten en niets anders.

In "vredestijd" voeren zij die strijd met hun waren en hun goud, met corruptie en omkoperij en met de bedreiging van hun opgestapelde bewapeningen. In "vredestijd" bestrijden zij elkaar met wat zij elk uit "hun" arbeiders persen; in oorlogstijd gooien zij die arbeiders zelf in de strijd.

De oorlog is voor de kapitalisten de voortzetting van de "vredestijd" strijd, maar met andere, scherpere middelen. De éne strijdform gaat in de andere over, kan niet anders dan in de andere overgaan.

De "vredestijd" in het Kapitalisme is als het branden van

6 / de lont aan het kruitvat.

Die kan niet anders dan tot een ontploffing, tot de oorlog voeren.

DE STRYD VAN DE KAPITAALGROEPEN.

In de eerste wereldoorlog werd het Duits-Oostenrijkse kapitaal door de verbonden Frans- Engels- Amerikaanse kapitalen verslagen. De overwinnaars namen Duitsland een groot gedeelte van zijn uitbuitingsgebied af, om de arbeiders daar zelf uit te buiten; verder moest Duitsland geweldige oorlogsschattingen betalen, waardoor de winst, die door het Duitse kapitaal nog uit de overgebleven Duitse arbeiders gestolen werd, voor een deel in de brandkasten van de overwinnaars belandde.

Het Duitse kapitaal was nu machteloos geworden, maar het sprak vanzelf, dat het zou trachten het verlorene terug te krijgen. Het maakte gebruik van de verdeeldheid der "overwinnaars", die elkaar over de verdeling van de buit in de haren vlogen, het verbond zich bijna onmiddellijk na de oorlog met de heersende Russische bureaucratie, het gebruikte de Duitse sociaal democratische- en kleinburgerlijke partijen om de opstandige arbeidersklasse onder haar heerschappij te houden en ging van de eerste dag af tot een geheime bewapening over.

Toen het de tijd rijp achtte, werden de uitgediende "democraten" van het kussen getrapt en de Staatsmacht in handen gelogd van de fascisten, die tot taak kregen twee dingen tot stand te brengen:

Ten 1° / De uitbuiting van de Duitse arbeiders op te voeren tot de hoogst mogelijke graad.

Ten 2° / De Duitse bevolking samen-smeden tot één nationaal-geestdriftig geheel, tot een machtig wapen, dat voor de levensbelangen van het Duitse Kapitaal gehanteerd kon worden.

Deze beide opdrachten heeft het fascistische geweld- en propaganda-apparaat zo goed mogelijk vervuld.

Maar daarmee is het Duitse Kapitaal nog niet uit de moeilijkheden. Het is nu weer een grote, imperialistische macht van de eerste rang.

Maar de bodem, waaruit zij de winst haalt, waarvan zij bestaan en groeien moet, is voor haar te klein. Die bodem is de arbeid van het Duitse Proletariaat. En hoe hard en lang dit ook werkt, hoe laag ook de levensstandaard der Duitse arbeiders gedrukt is, het is voor het bestaan van het Duitse

7 / Kapitaal onvoldoende.

De geweldige rijkdommen, die dag in dag uit aan de arbeiders ontstolen worden, zijn niet toereikend om het Duitse Kapitaal te laten renderen.

Als het daarop aangewezen blijft, dan breekt haar heerschappij binnen korte tijd kapot, dan stort het kapitalistisch Duitsland in elkaar.

Wat het nodig heeft zijn nieuwe gebieden om het hongerige Kapitaal te voeden.

Maar deze gebieden bevinden zich reeds in handen van andere uitbuitersgroepen, van de concurrenten, die tegenover haar staan.

En ook dezen voeren hun bewapening op; zij weten waar het om gaat: om de winstmogelijkheid, om het bestaan zelf van hun kapitalen van hun macht. Ook zij drijven "hun" bevolkingen voort, om door harder en langer werken de winststroom groter te maken; om de milliarden op te brengen voor de "vreedzame" strijd van direct en de bloedige strijd, die komt.

Ook zij hanteren het nationalisme en alle propaganda-leugens om de uitgepuiste massa's "vechtrijs" te maken.

De oorlog, die op het uitbarsten staat, is de strijd der kapitalen, die van de "vreedzame" tot de militaire oorlog overgaat; het doel van de strijd is de beheersing, het bezit van de uitbuitingsgebieden: het monopolie van de uitbuiting der arbeiders, opdat het Kapitaal leve!

DE BEVROREN WINSTEN.

Men kan de politiek van het Duitse Kapitaal gerust noemen: de meest roekeloze politiek, die de wereld ooit gezien heeft.

De burgerlijke voorlichter, die hieruit beroepshalve een propaganda-voordeeltje voor zijn broodheer moet halen "verklaart" het verschijnsel uit "de bekende oorlogszucht" der Duitsers.

Verder-vragen wordt meestal niet aangemoedigd.

Hieróór hebben wij er al op gewezen, dat de uitbuiting van de Duitse arbeiders voor het Duitse Kapitaal niet genoeg winst kon opleveren om de strijd om het bestaan met de concurrerende kapitaal-groepen vol te houden.

Op de één of andere manier moest het zich nieuwe uitbuitings-gebieden verschaffen. En de enige manier om dit te doen, in een wereld, die de andere rovers al onder elkaar verdeelden, is, het benodigde met geweld te nemen.

8 / Daarvoor zijn nodig een miljoenen-leger, een oorlogs-industrie om dit leger uit te rusten, en voorraden voor lange tijd. Vestingen, strategische spoor- en autowegen, enz. Dat alles kost miljarden; het Duitse Kapitaal moest deze miljarden nemen van de winst, die buitendien toch al onvoldoende was, hield zwaar de arbeiders ook uitgeperst werden.

De "gewone" kapitalistische gang van zaken is, dat een groot deel van de winst als nieuw kapitaal te voorschijn komt en gebruikt wordt om de winstmassa voor het Kapitaal steeds groter te maken.

Gebruik de arbeid, die aan de arbeiders ontstolen wordt om b.v. een nieuwe textiel-fabriek te bouwen, of om in een bestaande fabriek de verouderde machines door nieuwe te vervangen. Zet er arbeiders aan en zij kunnen ermee produceren: de winst is nieuw kapitaal geworden, waarmee weer verdere winst uit die arbeiders gehaald wordt; méér winst om opnieuw bij het kapitaal te voegen en de winststroom te vergroten.

Maar is de gestolen arbeid gebruikt om er granaten, tanks en mitrailleurs mee te maken, zet er dan maar arbeiders aan: zij zullen er nooit iets mee produceren, die winst is geen kapitaal geworden waarmee weer verdere winst uit de arbeiders te halen is. Die winst is bevroren!

De geweldige wapenrusting is voor het Kapitalisme van alle landen een flink brok uit hun winsten.

Voor het Duitse Kapitaal, met zijn nijpende winsthonger, is het een wanhoops-uitgave.

Het heeft miljarden en miljarden van haar winsten in oorlogstuig vastgelegd en een militaire macht gevormd van de eerste rang.

Nu kan het dreigen en eisen en opdringen naar de hee- bageerde nieuwe uitbuitings-gebieden.

Nu kan het dit niet alleen, maar nu moet het ook; die miljarden aan oorlogstuig zijn oud-roest als ze niet gebruikt worden; die bevroren winst is waardeloos als ze niet nieuwe winst oplevert.

Kan dat niet op de "gewone" manier, door er arbeiders mee te laten werken en dan hun arbeid te stelen, dan moet het op buitengewone manier: door er arbeiders mee te laten vechten en er de gebieden met grondstoffen, fabrieken en nieuwe loonslaven, mee te veroveren.

Is de dreiging met oorlog voldoende, dan is het goed, dan brengen de bevroren miljarden hun winst op: Het Saar- gebied, Oostenrijk en nu misschien het Sudeten-Gebied.

9 / Maar is de dreiging niet voldoende, dan moet het Duitse Kapitaal, dieet of na korte tijd, haar miljarden aan oorlogstuig daadwerkelijk gebruiken en in een oorlog hun waarde als winst-instrument benutten.

Dit niet te doen zou voor het Duitse Kapitaal het bankroet en de ineenstorting van haar macht betekenen.

KUNNEN DE KAPITALISTEN DE OORLOG VOORKOMEN?

Voor het Duitse roofoorkapitaal is het noodzakelijk, door bedreiging met oorlog of door een oorlog zelf, haar uitbuitings-gebied uit te breiden.

Het richt thans zijn aanvallen op Tsjecho-Slowakije. Als het alleen ging om het bezit van het Sudeten-gebied, dan zouden de andere rovers aan de Duitse dito dit brok wel misgunnen, maar zij zouden er vermoedelijk geen wereldoorlog om ontketen. Zelfs als elk van de andere mogendheden daardoor een veer moest laten, ze zouden als het moest, hun verlies nemen, liever dan een wereldoorlog, EN WAT ER NA KOMT, te riskeren.

Abessynië en Spanje zijn de voorbeelden, hoe de grootuitbuiters een "geschil" binnen de perken houden en er nog een goede handel van weten te maken.

Maar bij de Tsjechische kwestie zijn niet tweede-rangsbelangen, maar - van Frankrijk vooral - levensbelangen betrokken.

Niet alleen het Franse Kapitaal, dat in Tsjecho-Slowakije belegd is, krijgt door het verlies van het Sudeten-gebied een deuk, maar de positie van het gehele Franse Kapitaal in Europa wordt hier bedreigd.

Het Franse Kapitaal, in midden-, Oost-, en Zuidoost-Europa belegd, dankt zijn veiligheid, dat is het veilig en goed binnenkomen van de winsten, aan de machtspositie van Frankrijk in Europa. Deze berust niet alleen op zijn eigen leger en vloot, maar ook op die van zijn bondgenoten-Polen-Roemenië-Joegoslavië-Tsjecho Slowakije en Rusland.

En de "trouw" van die bondgenoten hangt weer grotendeels af van de bescherming, de hulp en de straf voor ontrouw, waarop ze van Frankrijk kunnen rekenen.

En men stelle zich nu voor: Tsjecho-Slowakije krijgt van de opdringende Duitse macht een slag, waardoor het niet alleen een gedeelte van zijn gebied verliest, maar die bovendien het begin van het uiteenvallen van deze, uit allerlei nationaliteiten bijengelapte staat, betekent. En Frankrijk laat dat toe, is niet bij machte haar bondgenoot te beschermen.

Alle bondgenoten weten, dat hoe belangrijk ook iedere "aanwinst" voor Duitsland is, het Sudeten-gebied de winsthon-

10 / ger van het Duitse Kapitaal alleen maar feller zal maken.

Over het uiteengerukte Tsjecho-Slowakije heen, moet het naar Roemenië, en de Landen om de Zwarte Zee.

Het moet Silezie terug en de Poolse Corridor.

Zullen de bondgenoten zich opofferen voor wie hen niet beschermen kan? Of zullen zij een compromis sluiten met wie blijkbaar de sterkste is?

Wij kunnen hier niet een opsomming geven van alle belangen, die in dit conflict betrokken zijn. Het bovenstaande is genoeg, om te doen zien, hoe daar de levensbelangen van grote, imperialistische kapitaal-machten op elkaar botsen.

Elk van hen zou de oorlog willen voorkomen, als er een ander middel was om het doel: Bezit van de uitbuitingsgebieden, te bereiken.

Niet uit teerhartigheid, maar om het vreselijke risico, dat een oorlog voor het Kapitaal heeft: De nederlaag tegen de vijand en de revolutie der proletariërs.

Maar een ander middel voor de machthebbers is er niet. En het doel kunnen zij niet opgeven, omdat dit zelf-vernietiging zou zijn.

Wel kunnen zij nog proberen, de oorlog uit te stellen; maar later te verschuiven.

Het Engelse Kapitaal, een oude gewoonte getrouw, probeert het uitbreiden van het conflict tot een open oorlog, nog af te kopen door een ander - in dit geval Frankrijk en Tsjecho-Slowakije - te laten betalen. Als het gelukt, is de oorlog verschoven; te voorkomen is hij niet en kan hij door het Kapitaal niet worden.

DE ARBEIDERS EN DE OORLOG.

De Voorbereiding.

Hoe krijgen de heersende klassen het gedaan, om de miljoenen-massa der arbeiders in "vrede" uit te schudden en ze daarna tegen elkaar op te jagen en zich dood te laten vechten om het gestolene voor hun berovers te verdedigen?

Hoe de bourgeoisie dat doet en door een heel leger van propagandisten laat doen, dat kan men het best a.bemerken vlak vóór en tijdens een oorlog.

In vredetijd is het soms al moeilijk om de arbeiders steeds maar door, alle rijkdommen te laten maken en deze hun te ontnemen in ruil voor een ellendig slavenleven. Maar in

11 / oorlogstijd wordt hun dat leven zelf afgenomen. En er moet geen sprake zijn van verzet: Vrijwillig, neen, als het kan geësidrifting, moeten de arbeiders dat laatste wat ze hebben, hun leven, opofferen.

Om dat te bereiken, wordt de gehele handlangersbende van het Kapitaal gemobiliseerd. Iedereen is bruikbaar, als hij, maar invloed op de arbeiders heeft en die gebruiken wil om hen oorlogs-"rijp" te maken.

In het bijzonder de z.g. "socialistische" partijen, de leiders-apparaten, die de arbeiders onder hun invloed hebben, zijn voor de bourgeoisie waardevol. In gewone tijden worden ze weleens achteraf gezet, maar als het gaat spannen, wordt er een eroplaats voor hen ingeruimd. De S.D.A.P. is er hier een voorbeeld van, zij is bij Defensie weer toegelaten. De C.P.W. "eist" hetzelfde, en als zij goed haar best blijft doen voor de heersers, krijgt zij het ook.

Evenals in 1914 hebben die partijen de bijzondere taak om de arbeiders te doen vergeten, dat de "eigen" bourgeoisie hun klassenvijand is. Zij moeten voor de ogen der arbeiders de klasssegrenzen verdoezelen; zij moeten de "vredesliefde" van de eigen heersers naar voren halen, in tegenstelling met de vijand over de grens, die "oorlogszuchtig" is. Zij moeten de "eenheid van de natie" prediken; alle leugens der heersers over vrijheid, onafhaakelijkheid en volksbestaan moeten zij in zulk een vorm aan de arbeiders brengen, dat ze op de waarheid gelijken.

Zij moeten de belangen van de klassevijand aan de arbeiders voorstellen als arbeiders-belangen.

Wij lezen twee berichten: "De wereldbond der kerken roept op om te bidden om Gods zegen op het onderhoud tussen Hitler en Chamberlain." En daarna zal elke nationale kerk de wapens zegenen van "haar" bourgeoisie. Via het geloof en het bidden-voor-de-vrede, zal ons het gezegende oorlogstuig in de handen worden gedrukt om elkaar op duivelse manier te vermoorden.

Het andere bericht luidt: "De communistische partij roept op tot strijd voor de vrede, tot het samentreden van alle democraten in de Nederlandse weermacht; zij wil een krachtig Volk als dam tegen het Fascisme."

Hier hebben we de beide vloungels van het leugenfront, dat de arbeiders in de oorlog moet drijven.

Let op de schone woordenkeus, niet: "oorlog voor uw uitbuiters", maar: "strijd voor de vrede"; niet: "samen met de bourgeoisie", maar: "samen met de democraten"; en niet: "volk" is een uitvinding van de uitbuiters om de arbeiders te

12 / bedriegen en ze in de loopgraven te laten verrekken als "dam" voor het Kapitaal", maar: "dam tegen het Fascisme".

Het leger is in hun mond "weermacht" geworden en de oude socialistische waarheid, dat het "eigen" Kapitaal de krachten van het zogenaamde "eigen volk" als een parasiet wegzuigt, trachten zij te doen vergeten.

Thans is de leuze: "Tegen het Fascisme".

In 1914 was de leugen, voor de Duitse arbeiders: "Tegen het Tsarisme"; voor de Franse en Engelse arbeiders: "Tegen het Duitse militarisme".

De waarheid was, dat het tegen henzelf ging, dat er miljoenen voor het Kapitaal geslacht worden.

Maar moest ook toen het Tsarisme niet geslagen worden en het militarisme vernietigd?

Zeker. Maar niet met de keizer (dat was onder en voor de keizer) en niet met het bankkapitaal, (dat was onder en voor het bankkapitaal).

Zo zeiden het toen Liebknecht en Luxemburg en zo ondervonden het de Duitse en de Franse, de Engelse en de Russische arbeiders.

Met miljoenen doden en verminkten en een zee van jammer en ellende heeft het wereld-proletariaat het geloof in de leugens der "rode" patriotten betaald.

Moet het nog eens betalen voor de oude leugens in een nieuwe vorm?

"Tegen het Fascisme" is in de mond van de patriotten van vandaag een leugen. Zij zijn niet tegen "het" fascisme, zij zijn tegen het Duitse fascisme, en haar filialen natuurlijk. Omdat zij zijn vóór en met en in dienst van de concurrent van het Duitse fascisme: de eigen kapitalisten.

Zodra men zich klaar voorstelt, hoe hun oorlog "tegen het fascisme" er uitziet, is het duidelijk hoe zij de arbeiders bedriegen. Vanaf de eerste dag van de oorlog is er geen enkele fascistische maatregel, die de "democratische" oorlogskapitalisten niet zullen nemen, behalve de ene: zich fascist te noemen.

De totale staat, de diktatuur der generaals, vrouwen en kinderen werken voor de oorlog en hongeren ten bate van de kapitalisten, de terreur om elke ontevredenheid te smoren, de spionage om elke ontevredene te arresteren, de mitrailleur in de rug van de "aarzelande" soldaten en revolver en gummistok om "de straat" te regeren; myneren "democraten", hebben we iets vergeten?

13 / Jawel, wij hebben uzelf vergeten; als ge bekwam zijt zult ge hier de rol van Gobbel's mogen vervullen en als ge het niet zijt: Elk fascisme heeft zijn zovastuivers liederen! Ook het naamloze.

In de oorlog van het Kapitaal staan de arbeiders direct, vanaf de eerste dag, onder de meest volstrekte diktatuur. In naam van de strijd tegen het fascisme worden zij onder de fascistische diktatuur geplaatst.

KLASSENSTRIJD TEGEN DE OORLOG

Op het moment, dat de uitbuitersklasse de gevaarlijkste aanslag doet op de arbeiders, het moment waarin hun leven zelf op het spel staat, doen de misleiders hun best om de klassenstrijd van arbeiderskant te doen staken.

Als het hun gelukt, als zij de arbeiders voor het kapitaal tegenover elkaar in het vuur krijgen, dan zal daar aan het front toch de klassenstrijd weer opvlammen. Want de ontuchtering zal groot zijn.

Het mengsel van geestdrift en angst, dat de oorlogspropaganda de arbeider ingiet, vervliegt snel, als de dood in zijn afgrijselijkste vorm om hem heen zijn kameraden wegmaait. Als hij daar ziet wat hij is: Een leenslaaf, die als vochtslaaf gebruikt wordt. Als hij ziet, hoe zijn vrouw en kinderen in zijn plaats worden uitgebuit door de klasse, die hem tot de loopgraven-hel verdoemde. Als hij ziet en weet, dat er tegenover hem proleten liggen als hij, bedrogen als hij, in ellende en luizen, bedreigd door dood en verminking, zal hij dan niet denken, dat dit zijn kameraden zijn en niet de soort, die uit zijn en hun ellende winst halen?

Zo zal hij denken, hij en de miljoenen van zijn klassege-noten, aan beide kanten van Niemandsland.

En naar dat denken zullen zij handelen; de waarheid zal gefluisterd worden: in de latrines, in de loopgraven, achter het front, op de vloot: Dat het voor het Kapitaal is, dat wij moorden en vermoord worden, dat het kan ophouden als de soldaten, de arbeiders één zijn. / dat het moet ophouden en

Er zal een woord in de rapporten verschijnen, dat er vroeger niet was: Verbroedering.

En nog een ander: SOLDATEN-RADEN.

De klassenstrijd zal zich in oorlogstijd voortzetten. De ellende van het Proletariaat in de fabrieken en werkplaatsen, de noodzaak om zich daartegen - dat is, tegen hen die de ellende brachten - te verzetten, de opeenhoping van de arbeiders

14 / die het hen mogelijk maakt massaal op te treden, een macht te vormen om zichzelf te helpen, dat alles maakt het zeker, dat de strijd onzer klasse zal doorgaan.

Eerst om het stuk brood voor hun gezin; maar verder omdat de nood blijft en groter wordt - om het leven, om de vrede!

En de vrede kunnen zij niet verkrijgen, zonder tegen de oorlog te strijden, dat is tegen het oorlogskapitaal en de Staat. De klassenstrijd van de arbeiders in de oorlog is revolutionair en kan niet anders zijn.

In de stakingen, die in de oorlog uitbreken kunnen de arbeiders op geen andere hulp hopen dan die van hun klassegenoten in de andere bedrijven en van hun kameraden in uniform. Van de vakverenigingen, die evenals de partijen, in het oorlogsfront zijn geschakeld, zullen zij geen hulp, maar de meest verwoede tegenstand ondervinden. De Duitse arbeiders in de oorlog van '14 tot '18 ondervonden, dat het aandringen op actie voor verbetering bij de "eigen" vakvereniging, spoedig gevolgd werd door een oproep van de militaire autoriteiten en opzending naar de loopgraven.

En zij ondervonden nog meer. Als de actie niet was tegen te houden en door de arbeiders zelf van bedrijf naar bedrijf werd uitgebreid, zoals in de munitie-stakingen in Januari '18, dan nam de vakbond en de "socialistische" partij de leiding over, met het doel de actie te breken. In de tijd na de oorlog heeft Ebert om zijn "goede naam" onder de kapitalisten te redden, zich daarop beroemd.

Er zullen in de komende oorlog vele Eberts zijn.

De stakingen in de oorlog kunnen niet anders dan als "wilde" bewegingen ontstaan en zich ontwikkelen. Dat betekent, dat de arbeiders hun strijd onder eigen leiding moeten organiseren en voeren. Ook thans is dit in zeer veel gevallen zo.

Evenals nu in de "wilde" stakingen, zal elke arbeider in een bedrijf, dien zijn medearbeiders kennen als moedig, verstandig, betrouwbaar en politiek ontwikkeld, een kern voor het overleg en de activiteit van zijn kameraden vormen.

Elk stukje socialistische kennis, ervaring van de klassenstrijd, organisatorische bekwaamheid, begrip van de klassen-verhoudingen en het doorzien van de politiek van de klassevijand en zijn handlangers, heeft dan voor de strijd een enorme waarde.

De revolutionaire arbeiders zullen, vooral in het begin, dun gezaaid zijn. Als zij zich, uit vertwijfeling of verkeerd begrip, laten verleiden tot daden van individuele strijd, dan

15 / zijn zij voor hun klasse waardeloos, misschien schadelijk.

De taak van de revolutionaire arbeiders ligt in het meedelen van hun ervaring en hun weten aan hun klassiegenoten, in het helpen van hun klasse op de weg, die zij noodzakelijk gaan moet en gaan zal: De weg van de zelfactiviteit, het massale optreden van de arbeiders zelf, het zelf-uitbreiden van het strijdfront naar de arbeiders van andere bedrijven, het zelf, door vertrouwde kameraden regelen van de actie; en door alle beweging heen: het doordringen van de kameraden met de gedachte van de machtsvermoring der arbeidersklasse voor zichzelf: de raden van arbeiders en soldaten.

Elke politieke propaganda is waardeloos en schadelijk, die dit doel niet beoogt en van stap tot stap helpt bereiken.

Elke poging tot het voeren van de oude leiders-politiek, ook als die zich aandient als een onverzoonlijke politiek tegen oorlog en kapitalisme, is gedoemd te mislukken of erger, op direct klasseverraad uit te lopen.

O O R L O G S - L E U Z E N .

De holle leugenachtigheid van de leuzen, waaronder men de arbeiders in de oorlog wil drijven voor het Kapitaal, komt duidelijk aan de dag, als men de oorlog ziet zoals hij is.

In de oorlog wordt onder de leuze: "Verdedig de democratie tegen het fascisme", de laatste rest van de burgerlijke democratie opzij gezet en de "eigen" fascistische diktatuur over de arbeiders ingesteld door de leuzen-fabrikanten zelf!

Maar wát met de leuze: "Verdediging van de Sovjet-Unie"?

Niet alleen de IIIe Internationale geeft deze leuze uit, ook de R.S.A.P. hier in Holland en de Trotskisten doen dat.

Het is een oorlogs-leuze zoals de anderen en het woord "verdediging" verandert daar niets aan.

Om iets te verdedigen moet men het eerst hebben!

De Russische arbeiders hebben de Sovjet-Unie niet, evenmin als de Duitse arbeiders "hun Heimat", de Franse "la Patrie" en de Hollandse "hun democratisch Vaderland".

Het is van de heersers, van de Staatskapitalistische bureaucraten, die het met hun G.P.Oe., gevangenis, concentratiekampen en executie-peletons tegen de Russische arbeiders "verdedigen".

De Sovjet-Unie, dat is de Russische heersende klasse, heeft haar "vrienden en bondgenoten". Bij het uitbreken van de wereldoorlog zal zij er nog meer hebben.

16 / Wat betekent "verdediging van de Sovjet-Unie" voor de arbeiders, die onder de diktatuur van deze "vrienden" zitten? Dat zij de bondgenoot niet mogen verzwakken, maar voor de gemeenschappelijke zaak van Sovjet-Unie en bondgenoten moeten marcheren en krepóren.

Die leuze betekent het prediken van een gemeenschappelijk belang met, en onderwerping aan, de klassevijand in het eigen land.

De vriend van onze klassevijand is onze vijand en hij zal deze leuze hanteren om ons in dienst van zijn vriend, onze bourgeoisie, in de dood te jagen.

Verdediging van de Russische arbeiders, ja, dat willen we. Dat wil zeggen: MET hen, TEGEN onze en hun onderdrukkers, die samen zulke dikke vrienden zijn. Om aan hun en onze uitbuiting een einde te maken.

Het Kapitalisme heeft voor de arbeidersklasse slechts de afwisseling van slavenleven en bloedige moord.

De vrees der kapitalisten, dat zij wel de oorlog kunnen beginnen, maar dat de revolutie van het ontgoochelde en verbitterde Proletariaat die oorlog zal beëindigen, drijft hen om deze nog naar later te verschuiven. Voorkomen kunnen zij hem niet.

Alleen het Proletariaat kan dat, door tegen de oorlog d der kapitalisten de klassenoorlog der proletariërs te stellen. Door de macht der heersers te vernietigen en zelf, als heersende klasse, de kommunistische samenleving te vestigen.

De kapitalisten en hun oorlogsdemagogen rekenen erop, dat zij tot en in de oorlog de massa's zullen beheersen. En tot nu toe wijst alles erop, dat het hun zal gelukken de grote meerderheid der arbeiders door hun oorlogspropaganda mee te slepen.

Maar daarom is onze propaganda tegen de oorlog niet waardeloos.

De waarheid, die zij nu laten liggen, zullen de arbeiders opnemen in de dagen van hun uiterste nood en zij zal in hun handen tot een macht worden. De waarheid van het "vergeten" vers uit de Internationale:

De heersers door hun helse list,
bedwelmen ons met bloedigen damp.
Miskers, strijdt niet meer voor and'rer twisten,
breekt de rijen, hier is uw kamp.

Hij, die ons tot helden wilt maken,
is een barbaer, weet wat hij doet.
Hij heeft wapenen om te raken,
die dorstig schijnen naar ons bloed.

Uitgave
van
Groepen
van

Raden-Kommunisten